

ချစ်မ

တကယ်တော့

မင်း

တစ်

ယောက်

ကို

ပဲ

အခန်း (၁)

နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် မျှော်နေရင်း စိတ်ကတိုလာသည်။ အချိန်ကို မိနစ်နှင့်သေချာတွက်ပြီး အသွားအပြန် ကွက်တိဖြစ်ဖို့ တရရမှာ လိုက်တာတောင်မှ ...

“ရပြီ...”

ရှေ့ကိုမျှော်နေတုန်း နောက်က လေဟပ်သွားခြင်းနှင့်အတူ လူရိပ်ပါရောက်လာသည်။ နောက် ထပ် မျက်နှာရှေ့ရောက်လာတာကအသည်းပုံ မွေးနေ့ကိတ်ကြီးတစ်ခု...။ ဒေါသဖြစ်ချင်နေတာတွေ ပျောက်သွားအောင် ကိတ်မုန့်ပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ခြယ်သထားတာတွေကဖမ်းစားသွား၏။ သက်တန့် မျက်နှာ ချက်ချင်းပြီးသွားသည်။

“လှသားပဲ...”

“လှတာပေါ့..၊ သေချာကို ပြောပြနေရတာ၊ ဟူး...မောလိုက်တာ”

လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်တာ မျက်နှာဆီ ပြေးလာတော့ သက်တန့်နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ကာ မျက်နှာကို နောက်လှန်ပစ်သည်။

မကျေနပ်သည့်မျက်လုံးတွေကလည်း လင်း မျက်နှာလေးဆီတန်းခနဲရောက်၏။ စပို့ရှပ်အဝါ ရောင်ပွပွ၊ ဂျင်းကွာတားလေးနှင့်ဆံပင်တွေက ကုတ်ပေါ်မရောက်ချင်...။

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အလှအပ ပြင်ဆင်ခြင်းလည်း မမက်၊ တစ်ခါတ

လေ အလိုက်ကမ်းဆိုးမ သိတာတွေမှာ အလွန် ဒေါသဖြစ်စရာကောင်း တတ်သည့် လင်းရာသီ..။

သူမမှာ မဆိုးတာလေးတစ်ခုက ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အချိန်ခိုင်းခိုင်း ချက်ချင်းထ၊သွားပေး တတ်တဲ့ အကျင့်လေးပဲ ဖြစ်၏။

“ဒါ ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရသလဲ...၊ ပိုတာ ပြန်ပေးလေ...”

“ဟာ!... ဘယ်လိုလုပ် ပိုမှာ လဲ...၊ ဒီလောက် အကောင်းစားကြီးမှာ ပြီးတော့၊ ပေးလိုက်တာ ရှစ်ထောင်တည်း၊ လင်း တစ်ထောင်စိုက်ပေးခဲ့ ရသေးတယ်၊ ပြန်ပေး...”

ဒါကျတော့ သက်တန့်ယုံသည် ။ ဒီလိုနေရာတွေမှာ လင်းကမညာတ တ်။ ဖြန့်လာသည့်လက် ဝါးကို မသိသလိုနေလိုက်ရင်း....

“အိမ်ကျမှ ယူ...”

“တွေ့လား...၊ သူ ရစရာရှိတော့ ချက်ချင်း”

လင်းက မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နှင့် လက်ပြန်ရုတ်၏။ သက်တန့်က ကိတ်မုန့်ဘူးကို တစ်ဖက်က ကိုင်ထား ရင်း ဘေးမှာ ချထားသည့်အိတ်ကို ကိုင်၍ နေရာ မှ ထ,ရပ်လိုက်သည် ။

“ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ကို အဖြစ်သည်းမနေနဲ့ မိလင်း...၊ ဆိုင်ရောက်ရ င် ငါ့မှာ ကုန်စရာတွေ ရှိ သေးလို့ ကျစ်ထားရတာ၊ ပြန်တော့...”

“ဟွန်း...၊ ရည်းစားကို မွေးနေ့လုပ်ပေးဖို့ကျတော့ သူ့ကိုယ်သူသူဌေး လိုလို ပဂေးလိုလိုနဲ့ ၊ အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေနေ ရအောင်လုပ်တယ်”

လင်းပွစိပွစိပြောတော့ သက်တန့် မျက်နှာပျက်သွား၏။

“နင် ငါ့ကို မဝေဖန်ပါနဲ့ ...၊ ဒီမှာ သက်တန့်ခင် တဲ့ ..၊ အရှုံးအမြတ်မ

တွက်ဘဲ ဘာအလုပ်မှ မ လုပ်ဘူး၊ ငါ့ချစ်သူဆိုတဲ့ လူကို နင် တစ်ချက်
လောက်လိုက်ကြည့်လိုက်..၊ ဘယ်လိုလူ..၊ ဘယ်လိုအဆင့် အတန်းမှန်း
သိသွားအောင်...”

သက်တန့် ဒေါသဖြစ်သွားမှန်းသိတော့ လင်း မျက်နှာ နည်းနည်းပြေ
လိုက်ရသည်။ ။ ‘ဘယ်လို အဆင့် ဖြစ်နေနေခုတော့ မွေးနေ့ပွဲဆိုတာကို မ
မပဲ လုပ်ပေးနေရတာ’ဆိုသည့် အကြည့်တစ်ချက်နှင့် အသံတိတ်၏။ သ
က်တန့်ခင် တို့ မိသားစုနှင့် သူမ
ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်ပေမယ့်စိမ်းစိမ်းနေကြမယ်ဆို အနေသာကြီးပါ...။

ဒါပေမယ့် အန်တီခင် ကတော့ မိဘမဲ့ဘဝနှင့် အဒေါ်ဝမ်းကွဲအိမ်မှာ
နေရသည့် သူမဘဝကို သနားကာ အိမ်မှာ ခေါ်၍ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်
ထားခဲ့သည်။ ။ ရောက်စကတော့ သက်တန့် ကဆယ် တန်းကျောင်းသူ၊
လင်း ကလေးတန်းပဲရှိသေးသည်။ ။ အရွယ်ချင်းကွာကြတာမို့မသင့်မြတ်
တာလည်း မ ရှိ။ သက်တန့်ကလည်း ချစ်သလိုလိုပါ...။

သူမ အော်ငေါက် မာန်မဲသမျှကို အမှတ်အတေးမရှိ နေခဲ့တာမို့လည်း
လင်း ကိုပြောပြီးပျောက် ပျောက်ရှိခဲ့၏။ ခုတော့ အန်တီခင်လည်း သွေး
တိုးရောဂါနှင့် ဆုံးသွားသည်။ ။ ယောက်ျားက နောက် အိမ်ထောင်ပြုလို
က်တော့ သက်တန့်က မိထွေးနှင့်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး သူမကတော့ စိမ်းသထ
က်စိမ်းသွားခဲ့ သော လူတွေကြားမှာ

“မယ်လင်းရေ...၊ ညည်း ကိုယ့်ဘဝကို သိနော်...”

ဆိုသည့် သက်တန့်ရဲ့ ကြိမ်းမောင်းစကားတွေကိုလည်း ခဏခဏ
ကြားခဲ့ရသည်။ ။ ‘အဲဒီ ကောင်မလေးကို ကြည့်လို့ ကိုမရဘူး’ ဆိုသည့် ဦး
လေးရဲ့ နောက်မိန်းမက တစ်မျိုး...။

“ဟဲ့.. ပြန်တော့လေ၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဟင်...”

သည်းခံလိုက်ရခြင်းကို ခံစားရတိုင်း ပေါ်လာတတ်သည့် အတွေး
လေးက သက်တန့် အသံ ကြောင့် ပျောက်ရှသွားခဲ့၏။

“လမ်းစရိတ် ရှိသေးလား”

“ရှိပါတယ်”

“အေး... ပြန်တယ်ဆို...၊ အိမ်ကို တန်းပြန်၊ ငါ့အခန်းထဲမှာ အဝတ်
တွေ ပုံထားတယ်၊ အဲဒါ တွေကို အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်ရမယ့်အင်္ကျီနဲ့
လက်နဲ့ လျှော်ရမယ့် အင်္ကျီရွေးထား၊ မီးအားတက် လာမှ လျှော်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

နှစ်ယောက် လမ်းခွဲဖို့ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ လှည့်ထွက်လိုက်စဉ်

...

“ဟယ်... ကိတ်မုန့်ကြီးပါလား၊ စားချင်လိုက်တာ...”

“အို...”

ပြောရင်း ပြေးလာသူက အနားကို ရိပ်ခနဲ ရောက်လာသလိုပင်။ အစ
ကတည်းက ဒီနားမှာ ရှိ နေခဲ့တာလား၊ ခုမှ ပြေးလာတာလားမသိပေမ
ယ့် လင်း ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သက်တန့် လက် ထဲက ကိတ်မုန့်
ဘူးက ထိုလက်ထဲ ပါသွားပြီ ဖြစ်၏။

သက်တန့် နှင့် လင်း တို့ အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်ငေးသွားကြတုန်းမှ
သူမက မုန့်ဘူးကို အ ကြမ်းပတမ်း ဖွင့်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သည် ။

စိတ်မနှံ့သည့်မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ ရူးနေမှန်းသိတာ
တောင် ပုံစံကတော့ အရမ်း ကြီး စုတ်ပြတ်ပေပွနေတာမျိုး မဟုတ်...။

အနီရောင်အင်္ကျီရင်ဖုံးပွပွနှင့် ပါတိတ်ထဘီအနီကွက်က ညစ်ပေနေ
ပေမယ့် အလတ်ကြီးရှိ သေးသည်။ ။

ဆံပင်ဖားလျားပွပွကြီးနှင့် ကယောက်ကယက်မျက်လုံးတို့ သည် လ
င်းတို့ နှင့်မုန့်ဘူးကို တစ် ချက်ပဲ မော့ကြည့်ပြီး အားရပါးရ ဖဲ့၏။

“တောက်...၊ အရူးက လူပါးဝလို့ ၊ ကဲဟယ်...”

“ဘုတ်...”

“မမကလဲ...”

မုန့်ဘူးကိုင်ထားသည့်လက်ကို သက်တန့် က ရိုက်ချပစ်လိုက်၏။ လ
င်းက ယောင်ရမ်းပြီး လှမ်းဖယ်လိုက်သေးသည်။ ။ ဒါပေမယ့် မြက်ခင်းထ
က်မှာ ဘူးက ပက်လက်အတိုင်းကျကာ ပန်းပုံ တွေ၊ မွေးနေ့ရှင်နာမည်
တွေ တင်ထားသမျှကတော့ ဆိုးရွားစွာ ပျက်စီးကြေမွလျက်...။

“ညည်းကလဲအေ..၊ ငါ စားချင်လို့ ပါ”

ကိုင်ထားသည့်မုန့်ကို ပါးစပ်ထဲ ကမန်းကတန်း သွင်းပစ်ကာ
မိန်းမကြီးက ကျသွားသည့်မုန့် ဘူးနားမှာ ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီး
တော့ မုန့်အကြေတွေကို ဒီတိုင်းကောက်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲကို အပြည့်အ
သိပ် ထည့်၏။

“မစားနဲ့ ...၊ လုံးဝ မစားရဘူး၊ ကဲ.. ကဲ...”

“မလုပ်ပါနဲ့ တော့ မမ...”

“ဖယ်စမ်း...”

သက်တန့်က မုန့်ဘူးကိုရော မုန့်ကိုရော ဖဲ့ယူထားသည့် မိန်းမကြီး၏
လက်ကိုရော နှစ်ချက်၊ သုံးချက် ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

လင်း အတင်းလိုက်ဆွဲပေမယ့် ဒေါသမီးမွန်နေသည့် သက်တန့်ကမ
ရ..၊ မိန်းမကြီး ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်ရာကနေ ပုံခနဲ ဖင်ထိုင်လဲကာမုန့်
တွေပါ တစ်စစီ ပြန့်ကျဲသွားခဲ့၏။

“ကုန်ပါပြီ...၊ ငါ မစားရတော့ဘူး၊ ကုန်ပါပြီ...၊ ဟီး... ဟီး...”

ရသမျှ အပေါ်ယံလေးတွေကို လက်နှင့်သပ်ယူလိုက်၊ လျှာနှင့်လျက်
လိုက်နှင့် မိန်းမကြီး ကြူ ကြူပါအောင် ငိုရှာသည် ။

လင်း ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်းနိုင်...။ ထို့ပြင် ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်
ထဲမှာ လူမကျပ်ပေမယ့် ထိုင်ထ သွားလာနေကြသူတွေက ပြတ်တယ်မရှိ
...။ လှမ်းကြည့် မြင်တွေ့သွားကြသူတွေ၏ မျက်လုံး များ ထဲမှာ သူမတို့
နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုကြည့်...၊ ဘယ်လိုမြင်သွားပြီလဲ...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
စိတ် ဒါဟာ မ လုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်သော ရက်စက်ခြင်းပဲဖြစ်သည် ။

“မမကလဲ ဘေးလူတွေလဲ မြင်မကောင်းပါဘူး၊ မိန်းမကြီး သနားပါ
တယ်”

“ဘာ!... နင်က ငါ့ကို ဟုတ်လား...”

သက်တန့်၏ ဒေါသတွေက သူ့ထံ တိုက်ရိုက်ကျ၏။

“ငါ အခု အစားဝယ်ဖို့ လဲ အချိန်မရတော့ဘူး”

ဝယ်စရာရော ရှိလို့ လားဆိုသည့် စကားကိုတော့ ထည့်မပြောပါ။
ပြီးတော့....

“ငါ့မှာ ဘယ်လောက်ဆုံးရှုံးသွားလဲ နင် သိရဲ့ လား လင်း...၊ဘေးလူ
က ဘေးစကားပဲ ပြောမှာ ပေါ့၊ သူတို့ ဟာ ကုန်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမယ့် သူက အရူးပဲဥစ္စာ...၊ ဘာသိမှာ လဲ..”

“စားရမယ့်ဟာမှန်းသိလို့ လုစားတာလေ..၊ ပိုက်ဆံမပေးရင်မစားရမှန်းတော့သိပြီး လုစား ဖို့ ကျတော့ သူများ ပစ္စည်းဆိုတာ မသိတော့ဘူးလား”

“ဘာမှ မသိလို့ လုစားတာပေါ့”

“ဘာလို့ မသိရမှာ လဲ..၊ ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး လုမစားရဲလို့ ငတ်နေတာ၊ ငါ့လက်ထဲကဟာကို လာလု တာကျတော့ လူပါးဝတာ မဟုတ်ဘူး လား”

ငတ်မွတ်ဆာလောင်နေတာ သိသာနေသည့် မိန်းမကြီးက မုန့်တွေပြန့်ကျဲနေတာကို ငုတ်တုတ် ထိုင်ကြည့်ပြီး အော်ငိုနေဆဲ..။

သက်တန့် က သူမကို ပြန်လှန်ခံပြောနေသည့် လင်း လက်မောင်းကို ဆွဲကာ တခြားသစ်ပင် ရိပ်ဆီ တရွတ်တိုက်မတတ် ဆွဲခေါ်သွား၏။ ငိုသံကျယ်ကြီးနှင့်ဝေးပြီဆိုမှ ရပ်လိုက်ကာ...

“နင်က ငါ့ကို လူစွမ်းကောင်း ဝင်လုပ်နေတာလား လင်း...၊ ပြောစမ်း၊ လူတွေကြည့်နေတာ ကို ငါမကောင်းတာပါဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးပြချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူများ စားမယ့်ဟာကို ပုတ်ချပစ်တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

“ဘာ!...”

သက်တန့် ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည် ။ အိမ်မှာ သာဆို ခေါင်းခေါက်နားရင်းအုပ်ပြီးပြီ...။

“နင်...နင် ထပ်ပြောပြန်ပြီ...၊ ဒါလေးဝယ်ဖို့ ငါ ဘယ်လောက်ကြိုးစားထားရလဲ နင်မသိ ဘူးလား...၊ ဒီပစ္စည်း ငါ့အတွက် ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေသလဲဆိုတာရော နင်မသိလို့ လား၊ ငါ လေ ပါးရိုက်ပစ်လိုက်

ရရင် နင် အရှက်ကွဲတော့မယ် သိလား”

လက်တပြင်ပြင်နှင့် အံ့ကြိတ်ဆူနေတော့ လင်း ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ရသည် ။ ဒီမွေးနေ့ကိတ်နှင့် ကန်ပေါင်ကဆိုင်မှာ ချစ်သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မွေးနေ့ကျင်းပဖို့ ဆိုတော့ သက်တန့် ယူကျုံးမရဖြစ် ထိုက်တယ်ဆိုတာ မသိလို့ မဟုတ်ပါ..။

ဒါပေမယ့် ပျက်ကြေသွားတဲ့ ပစ္စည်းက အကောင်းတိုင်းမှ ပြန်မရနိုင်တော့တာ။ စားတဲ့ လူက လည်း စားနေပြီပဲ..။ လင်း မျက်လုံးထဲမှာ မုန့်တွေတောင်းစားနေသည့် မိန်းမကြီး လက်ထဲကနေ သက်တန့် ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည့်ပုံရိပ်က နင့်သည်းစွာ စွဲထင်နေသည် ။

သက်တန့်ခင် ဆိုသည့် မိန်းမချောမိန်းမလှတစ်ယောက် ဤသို့ရက်စက်ခြင်းသဘော ရှိနေခဲ့ သည် ဆိုတာလည်း အံ့ဩစွာ သိခဲ့ရသည် ။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသေးသည် ။ မိန်းမကြီးက ငိုနေဆဲ...။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့ လမ်းစရိတ် နှစ်ရာပဲ ရှိသည် ။

စေတနာဆိုတာတွေကိုသာ ထုတ်ချကျွေးလိုက်လို့ ရလျှင် ကောင်းမည်...။ ခုတော့ သူမမှာ ဘာမျှမရှိ..။

★

အခန်း (၂)

စတိုးဆိုင်လေးထဲမှာ ဒီနေ့ လူကျနေတော့ ခါတိုင်း ပျင်းရိပျင်းတွဲထိုင်နေ၊ ရပ်နေရသည့် အရောင်းစာရေးမလေးတွေ အလုပ်ရှုပ်သွားကြ၏။

ဆိုင်ရှင်လူကြီးကတော့ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေအစုံရှိနေသည့် ရှိုးကွေ့ရည်ကြီးရဲ့ နောက်မှာ ရောင်းသူဝယ်သူတွေကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ။

အနွေးထည်အင်္ကျီတွေဘက်မှာ လင်း ကရောင်းပြီး ယောက်ျားအင်္ကျီတွေဘက်မှာ သီရိဆွေ ဖြစ်၏။ လူဝင်နည်းသည့်ဆိုင်ငယ်လေးမို့ရောင်းမည့်သူကို နှစ်ဦးပဲထားတော့ ခုလိုအချိန်မှာ အလှ ကုန်ပစ္စည်းဘက်ရောက်သွားသည့် ဝယ်သူကိုပါ လိုက်ကြည့်နေရသည်။ ။

“ဆောင်းဝင်ခါနီးလို့ ဈေးတက်တာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရယ်...၊ ဒီဆိုင်မှာ ရာသီအလိုက် အဝတ်အထည်ပဲ တင်တာပါ၊ ဒီခိုင်းသစ်ဖို့ ပစ္စည်းမှန်ဖို့ လုံးဝ အာမခံတယ်၊ ဈေးမများ စေရဘူး၊ ဝယ်သူ စိတ်ချမ်းသာသွားစေရမယ်...၊ စိတ်ချပါ”

“ဈေးသည် ကလဲ အပြောကောင်းလိုက်တာ၊ ဆစ်တောင် မဆစ်ရဲတော့ဘူး”

“ဪ... အစ်မကလဲ ဈေးလဲ အများကြီး တင်မထားပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မရောင်းနိုင်တဲ့ ဈေးတော့ မဆစ်ပါနဲ့ နော်၊ ပစ္စည်းကောင်း

လေး ကိုင်ချင်ရင် ဒါလေးတော့ မျက်စိမှိတ် အကုန်ခံလိုက် ပါ။ အစ်မ လုံးဝ နောင်တမရစေရပါဘူး။ ဒီအင်္ကျီအသား အရမ်းကောင်းတာ။ အဝတ်လျှော်စက်နဲ့ လက်နဲ့ ဘာမှ မရွေးဘူး။ အလျှော်ခံတယ်။ ဟောင်းသွားလေ ဝတ်လို့ ကောင်းလေ ၊အစ်မ ဝတ်ကြည့်ပါ။ မဟုတ်တာပြောရောင်း ရင်ဒီဝယ်သူ နောက် ဘယ်လာတော့မလဲ။ နာမည်ပျက်မခံဘူး။ စိတ်ချလက်ချဝယ်...”

လင်းက အထည်ကိုင်ထားသည့်ကို လက်ကိုင်လိုက်၊ ပန်းလေးတို့လိုက်နှင့် ရေပက်မဝင် အောင်ပြောရင်း တစ်ဖက်က ဝယ်သူကိုလည်း လှမ်းကြည့်သည် ။

နှုတ်ခမ်းနီဘူးနှင့် လက်သည်းနီဘူးတွေကို ကိုင်ကြည့်နေသည့်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က တစ်ခုခု မေးချင်သည့်ပုံနှင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ရှိရာ...

“အစ်မ ဘာလိုချင်လို့ လဲ...၊ ကြည့်လေ...၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

လှမ်းပြောလိုက်တော့ သူမတို့ က လင်းကို လှမ်းကြည့်ကာ...

“ဒီလက်သည်းနီလေး ဆိုးကြည့်လို့ ရမလားဟင်...”

“အယ်... မရဘူး အစ်မရယ်...၊ အစ်မကိုင်ထားတဲ့ Queen တံဆိပ်က အရမ်းကောင်းတာ။ ဆွဲရင် ညီတယ်၊ ရေထိလို့ လဲ ချက်ချင်းမှိန်မသွားဘူး”

“ကောင်းပေမယ့် ဆိုးလိုက်ရင် ဘာအရောင်ဖြစ်သွားမလဲ သိချင်လို့ပါ”

“ပုလင်းကအရောင်အတိုင်းပဲ အစ်မ...၊ မယုံရင် ဝယ်သွားပြီးဆိုးကြည့်...၊ အရောင်ကွဲရင် ပြန် လာပြ၊ ကြိုက်သလိုပြော...”

ဝယ်သူ ခေါင်းညိတ်သွား၏။ တစ်ယောက်က နှုတ်ခမ်းနီ...

“ဒါလဲ ဆိုးကြည့်လို့ မရဘူးပေါ့နော်..”

“ဟုတ်တယ်..၊ ခုခေတ်မှာ နှုတ်ခမ်းနီတွေက ဆိုးကြည့်လို့ မရတော့ တာတွေပဲ ထွက်လာတာ၊ အရောင် မကွာပါဘူး၊ ဘူးရဲ့ ဖင်ကိုကြည့်လိုက်..၊ အဲဒီအရောင်အတိုင်းပဲ”

“ပြီးရောလေ...”

ဟိုဘက်ကလူလည်း မလွက်၊ ဒီလက်လည်း ပြန်ရောင်းနှင့် လင်းက ဝင်လာသမျှလူကို ပြန် ထွက်မသွားအောင် ဒိုင်ခံပြောသည် ။

သီရိဆွေ ကတော့ နဂိုကတည်းက စကားနည်းတဲ့ သူပါ။ ပြီးတော့ သူမက မေ့တတ်သည် ။ ပစ္စည်းတိုင်း၏ ဈေးနှုန်းတွေ၊ ရောင်းဈေးတွေကို တစ်ခါတလေ မေ့နေတတ်တော့ ပြောဆိုနေရင်း မ ချောမွေ့တာတွေ ဖြစ်တတ်၏။

ညနေ လစာထုတ်တော့ ဆိုင်ရှင် ဦးကျင်ဝမ်က လင်းကို ငါးထောင်ပို့ပေး၍

“ရော့...၊ နင်ကတော့ ဒါပဲ၊ သူများ လို လိုချင်ရင် ကြိုးစားပေါ့၊ ဈေးရောင်းတဲ့ သူဆိုတာ နှုတ် နည်းလို့ မရဘူး၊ ငါ့မှာ တခြားအလုပ်သမား သာရှိသေးရင် နင် ဒီမှာ မြဲမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး ”

နှစ်ယောက်အတူပြန်လာရင်း သီရိဆွေ မျက်နှာလေး ပျက်နေကာ...

“နင်က တော်လဲ တော်ပါတယ်၊ ဦးကျင် ပြောတာ ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ဟာ...”

ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်လိုက်ကြပြီး သီရိဆွေ ကလှိုက်လှဲသော အသံနဲ့

င့်...

“ငါ ပိုက်ဆံ အရမ်းလိုချင်တာပဲ၊ နင် ရသလို ဒီလ ငါရခဲ့ရင် အရမ်း အဆင်ပြေမှာ ...”

“နင် ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ သိရီ”

ဒီနေ့ကျမှ ညည်းညူနေတာကို သတိထားမိပြီး လင်းက မေးသည် ။
သိရီဆွေက မှတ်တိုင်မှာ ရှိသည့်ကားတွေကို လှမ်းကြည့်နေကာ....

“ငါတို့ တွေ ကျောင်းမှ မပြီးခဲ့တာ၊ ဒီလောက်အလုပ်ပဲ ရမှာ ပေါ့နော် ...”

“အေးလေ..”

“အဲဒါကို ဦးလေးမိန်းမက အမြဲတမ်း နှိမ့်ချပြောတယ်၊ အိမ်မှာ သူ့ သားနှစ်ယောက်ကျတော့ ဆယ်တန်းအောင်ဆိုပေမယ့် ဒုတိယနှစ်မှာ ကျတဲ့ သူနဲ့ ၊ ပထမနှစ် မအောင်တဲ့ သူနဲ့ ၊ ဘယ်သူမှ လဲ ဘွဲ့မ ရဘဲနဲ့ ...”

“အင်းလေ...၊ ဆယ်တန်းအောင်လဲ ဘာထူးလဲ”

“ဒါပေမယ့် သူ့သားတွေကတော့ ဘွဲ့ရထားသလိုလို...၊ တစ်ထောင်နှစ်ထောင် ဘယ်လောက် ပေးပေး ချီးမွမ်းရတာ အမော...”

“ချီးမွမ်းပါစေပေါ့ဟာ..၊ နင်က ချီးမွမ်းခံချင်နေလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး..၊ အခု ဦးလေးက ဆိုက်ကားမထွက်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ လူမမာဖြစ်နေတာကြာ ပြီ၊ ဒါပေမယ့် အိပ်ရာထဲလဲနေတာ မဟုတ်တော့ ကွမ်းဖိုးဆေးဖိုးကအစ လက်ဝါးဖြန့်ရတာပေါ့၊ ဦး လေးကိုပေးရတိုင်း ငါ့ကိုပဲဆူတယ်၊ လခလေး မဖြစ်စလောက်နဲ့ ဒီအလုပ်ကို တွယ်ကပ်နေတယ်၊ ဆိုင် မှာ မတ်တပ်ရပ်နေရုံနဲ့ သူများ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲစာကို ကျေနပ်

နေတယ်၊ ပျင်းတာ ဘာညာတွေပေါ့ ဟာ...”

“ဖြစ်ရလေဟာ..၊ နင့်အိမ်ကလဲ..”

“ဦးလေးကလဲ လခထုတ်ရင် သူ့အတွက် သုံးဖို့ ပေးပါလို့ တောင်းထားတယ်ဟ..၊လခအကုန် အပ်နေတာတောင် အပြောခံနေရတဲ့ ဟာ၊ ဦးလေးကို ဖဲ့ပေးလိုက်ရင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ”

“အေးပေါ့”

ကိုယ့်မှာ ပဲ မျက်နှာမွဲကျောကွဲ ဖြစ်ရသလား မှတ်သည် ။ သီရိဆွေဆီက လွင့်ဖို့လာသည့် ဒုက္ခ အပိုင်းအစတွေကို ကြားရတော့မှ ဆရာတင်သင့်သည် ဟု တွေးမိသည် ။

“ကဲပါဟာ... ငါ့ပိုက်ဆံပဲ ယူသွားလိုက်ပါ”

“ဟင်!... ဘယ်လို...”

ကိုယ်တက်ရမယ့်ကား ရောက်လာတာကိုတောင် မတက်ဖြစ်လိုက်ပါ။ လင်းက အိတ်ထဲထည့် ထားပြီးသည့်ပိုက်ဆံကို ပြန်ထုတ်ပြီးလေးထောင်ကို ပေးကာ....

“ဒီတစ်ထောင်တော့ ငါယူမယ်၊ငါလဲ နင့်လိုပဲ လခ အကုန်အပ်ရတာ၊ မုန့်စားဖို့ နှစ်ထောင် ပြန်ရတယ်ဆိုတော့ နင့်ထက်တော့ နည်းနည်းသားသေးတာပေါ့၊ ဒီညနေ ဒံပေါက်ဝယ်စားမလို့ စိတ် ကူးလိုက်တာဟ၊ စားဖို့ ကိုတော့ အပျက်မခံနိုင်ဘူး”

လင်းက တစ်ထောင်ပြန်ယူထားရတာကို ရှင်းပြနေသေးသည် ။

သီရိဆွေက ခင်လည်း ခင်သည် ၊ အားလည်း နာသည် ဆိုသောမျက်နှာလေးနှင့် ပိုက်ဆံကို ငုံ့ ကြည့်ပြီး မပေးချင်ပေးချင်ပြန်ပေးကာ...

“ငါ မယူချင်ပါဘူး လင်း ရယ်...၊ နောက်လတွေလဲ နင့်လို ပိုရလာဖို့ က လမ်းမမြင်ဘူး၊ ဒီ ပိုက်ဆံ ငါ ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ မှ မဟုတ်တာ...”

“မဆပ်နိုင်လဲ မဆပ်နဲ့ ပေါ့ဟာ...၊ နင့်နဲ့ ငါက ဘဝတူပါ၊ သီရိ နင်က ပိုက်ဆံပိုဖို့ လိုနေတယ်၊ ငါက မပိုလဲဖြစ်နေတဲ့ လူ...၊ ယူသွားလိုက်...၊ ချေးတာ မဟုတ်ဘူး ”

လင်းက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားလာနေထိုင်တတ်ပေမယ့် လေးနက်တာ လေးတွေကျတော့ တစ်ခါ တလေ လူကြီးဆန်နေတတ်သည် ။ ပြီးတော့ ငွေကိုင်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် လက်ဖွာသည် ။ ‘ငါရှာထားရတာ၊ ငါ့မှာ ရှိမှ ငါစားရမှာ ’စသည့် ခံယူချက်မျိုးတွေလည်း မထား...။

သူများ ဒုက္ခရောက်ပြီဆို သက်ဆိုင်သည် ဖြစ်စေ၊ မဆိုင်သည် ဖြစ်စေ တတ်နိုင်သမျှတော့ ကူညီ တတ်၏။

ဒီလို ပေးလွယ်၊ ကူလွယ်လို့ မကြီးပွားတာလား...။

ပိုက်ဆံကို တုန်တုန်ချိချိဆုပ်ထားရင်း သီရိဆွေ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်လည်၏။ ဒီပိုက်ဆံ လေးထောင်ဟာ သူမအတွက် ဘဝနဲ့ ချီပြီးအရေးကြီးပါသည် ။

ဒါလေးနှင့် ဒီနေ့ အိမ်ပြန်လမ်းမှာ ရွှေမှုန်ငွေမှုန်ကြဲနိုင်မှာ ဖြစ်၏။ သေချာသည် က ဒီတစ်လ ဒါမှ မဟုတ် လဝက်လောက်ထိ နားပူ သက်သာသွားမည်။ လင်း ကလည်း ဒါကိုသိလို့ ပေးလိုက်တာ ဖြစ်၏။

သီရိဆွေ စိတ်ချမ်းသာသွားတာကိုကြည့်ပြီး သူမလည်း ကျေနပ်သည် ။ ဒံပေါက်ဝင်ဝယ်ပြီးမှ အိမ်ကိုပြန်တော့ မိုးချုပ်တော့မည်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းထိပ်ကိုလျှောက်ခဲ့စဉ်...

“ဟာ!...”

“အား...”

“ဘုတ်...”

နောက်ကနေ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ တိုးတိုက်ပစ်လိုက်ခြင်းခံရကာ ကိုင်ထားသည့်ဒီပေါက် ထုပ်က တမင်လွှဲပစ်လိုက်သလို လမ်းဘေးမြောင်းထဲကို လွင့်ခနဲ ခုန်ဆင်းသွား၏။

“ရှင်...”

“ဆောရီးဟာ...”

သူလည်း ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြစ်သွားသည့်ကိုယ့် ကိုထိန်းရင်း ဒီပေါက်ထုပ် ကိုလှမ်းကြည့်သည် ။ လင်း ကိုပြန်ကြည့်ပြီး လမ်းနောက်ပြန်လျှောက်ကာ....

“ဆောရီး...”

ဟု ထပ်တောင်းပန်၏။ ပြီးတော့ လှည့်ပြေးဖို့ ပြင်လျှင်....

“မပြေးနဲ့ ...၊ ပြန်လျှော်ပေး...”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ထိုသူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ပြေးဆွဲထားလိုက်သည် ။ အပေါ်ဂျာကင်ကို တစ် ဖက်ဆွဲမိသလိုဖြစ်ကာ ပြေးမရတော့ဘဲကိုးယို့ ကားယား ယိုင်ထွက်သွား၏။

“ဖယ်စမ်းပါ....၊ ဒီမှာ အရေးကြီးနေလို့ ...”

“ဘာလို့ ဖယ်ရမှာ လဲ...၊ ဒီပေါက်ဖိုး ပြန်ပေးခဲ့...၊ ပေးဆိုးပေးနော်..”

စိတ်မရှည်သည့်မျက်နှာနှင့် သူ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ နှိုက်သည် ။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုကြည့်ပြီး အလန့်တကြား မျက်လုံးပြူးသွားမှန်း မသိဘဲ လင်းရဲ့ လက်ကို ထပ်ဆုပ်လိုက်ကာ အကြမ်းပတမ်း ဖြုတ်ချပစ်၏။

“ဆောရီးပဲ...၊ နောက်မှ ...”

ပြောပြီး တစ်ရှိန်ထိုး လှည့်ပြေးသွား၏။ လင်း ဘာမှ မတတ်နိုင်...။

“တောက်...”

မချင့်မရဲ တက်ခေါက်ရင်း နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ကားကြီးကားငယ်တွေ သွားလာနေတာပဲ မြင်သည် ။ ပြေးလိုက်လာသည့် လူသူ အရိပ်အယောင် ဘာမှ မရှိ..။

အလကား...၊ ခါးပိုက်နှိုက်၊ သူခိုး၊ ကြမ်းပိုး၊ အစုတ်ပလုတ်ကောင်...

.။

*

အခန်း (၃)

“ညည်းကလဲ သတင်းတော့ ကြီးနေပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ...၊ ယူမှာ ဖြင့်မြန်မြန်ယူသွား....”

လင်း အိမ်ရှေ့ရောက်တာနှင့် အထဲက ဆိုင်းသံဗုံသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ သေချာသည် ...၊ မမနှင့် ဒေါ်မြတ်နိုး ပြဿနာတက်ပြန်ပြီ ...။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ အိမ် ဘေးမှာ ကျောက်ပျံထိုင်နေလိုက်မိ၏။ အထဲကအသံတွေကိုတော့ ဒီတိုင်း ကြားနေရပါ၏။

“အထည်ကြီးပျက် ဆိုတဲ့ အသံက တစ်ခုလပ် မုဆိုးမလိုပဲဟေ့..၊ စီးပွားပျက်ကာစအိမ်မှာ မိန်း မပျိုလေးတွေရှိနေရင် အထင်မြင်သေးခံရတယ်၊ မသမာတဲ့ သူတွေက သွေးတိုးစမ်းချင်တယ်၊ ဘာ လုပ်သလဲ..၊ ဘယ်သွားတာလဲ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေကြတာ...”

“အို!... ကြည့်ပေစေပေါ့...၊ ကျွန်မက ဘာလုပ်နေလို့ လဲ...”

“ဘာလုပ်နေပါတယ်လို့ ဆွဲပြမရလို့ လေ...၊ အတင်းအဖျင်းဆိုတာ ကိုယ့်ရှေ့မှာ လာပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ပြီး ကွယ်ရာမှာ ပုံကြီးခဲ့ကြတာ၊ ညည်း ရည်းစားပျက်သမျှ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီ၊ ဘယ်ကလူ...၊ အို... အားလုံး ရပ်ကွက်က သိတယ်”

“သိသိ...၊ သူတို့ အားယားနေလို့ လိုက်စုံစမ်းနေတာ...”

“ကျုပ်တို့ က မိဘတွေလေ...၊ သားသမီးမကောင်းတော့ မိဘခေါင်း”

“ဒေါ်မြတ်က မိဘမှ မဟုတ်ဘဲ အနေသာကြီး”

“ဘာပြောတယ်...”

“ဟေ့..ဟေ့... တော်ကြတော့..၊ မင်းတို့ ဟာ လူကြားမကောင်းဘူး”

“ရှင့်သမီး ပြောနေတာတွေကိုတော့ ကြားကောင်းတယ်ပေါ့”

ဒေါ်မြတ်နိုး အသံကုန်မြင့်၍ အော်သည် ။ လင်း နားတွေပင်ပိတ်ထားလိုက်ချင်၏။ ဒီအိမ်မှာ တခြားပြဿနာတက်တာ သိပ်မရှိဘဲသက်တန့် နှင့် ဒေါ်မြတ်နိုး မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီဆိုမှ တားမရ ဆီးမရ..။

သက်တန့်ကလည်း လူလေးလှသလောက် နှုတ်ခမ်းပါးလျှာပါးနှင့် တစ်စက်မှ မခံ...။ သူမ ဘက်က မိထွေးမို့ စော်ကားခွင့်ပါမစ်နှင့်ရှိနေကာ ဒေါ်မြတ်နိုး ကလည်း စော်ကားခံရခြင်းကို နည်း နည်းလေးမှ မကျေနပ်...။

တစ်အောင့်ကြာတော့ သက်တန့် အပေါ်ထပ်တက်သွားသည့် လှေကားနင်းသံ၊ တံခါးဆောင့် ပိတ်လိုက်သံတွေ ထွက်လာ၏။

မိထွေးကို ပြန်ခံပြောတတ်ပေမယ့် ဦးစန်းလွင် ဝင်ပါ လာပြီဆိုဖအေကိုတော့ သက်တန့် ရှောင် ရှားသွားတတ်၏။

“ခုဆို ကြည့်ဦး...”

သက်တန့် ထ,သွားကာမှ ဒေါ်မြတ်နိုး က ပြန်စ၏။

“ဘွဲ့ရလက်မှတ်ကြီးက မှီတက်နေပြီ...၊ အလုပ်လုပ်စားဖို့ စိတ်ကူးတော့မရှိဘဲနဲ့ ဟိုသင် တန်းတက်...၊ ဒီသင်တန်းတက်၊ မိဘက ရှာနိုင်ဖွေနိုင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါကို နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ကဲ တော်ပါတော့ကွာ..၊ ဟိုက ပြီးသွားပြီ၊ မင်း ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ပါ

တော့...”

“ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး...၊ ကျွန်မက ဆုံးမပြောဆိုမိတိုင်းမိထွေးဆိုတဲ့ ပုဒ်မတပ်ပြီး ပြန် ပြောသွားလိုက်တာ ခွေးကိုက်သလိုပဲ၊ အသက်အရွယ်လဲ လွန်တော့မယ်၊ အိမ်ထောင်လေးဘာလေးပြု ပြီးအေးဆေးနေဖို့ ပဲရှိတော့တာကို၊ သင်တန်းတွေတက်တုန်း...၊ ရည်းစားတွေထားတုန်း...”

ဒီခေတ်မှာ သင်တန်းတွေတက်ကြတယ်ဆိုတာ လူငယ်တွေ ကြိုးစားနေကြတဲ့ အောင်မြင်မှုလမ်း ကြောင်းတွေ မဟုတ်ဘူး လား...။

ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ...၊ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ...၊ အမျိုးမျိုးသော ရည်ရွယ်ချက်တွေနှင့်ဖြစ်သည် ။ ခေတ်မီချင်တာနှင့်ပဲ သင်တန်းတွေလျှောက်တက်ပြီး ဘာလုပ်ဖို့ လဲ...။

ပိုဆိုးတာက ဘယ်သင်တန်းမှ လည်း ပြီးဆုံးအောင်တက်လိုက်တာမရှိ...၊ သင်တန်းအောင် လက်မှတ်ဆိုတာလည်း မြင်တောင် မမြင်ဖူးပေ...။ ဘေးလူတွေက မသိပေမယ့် သိနေတဲ့ လူမှာ အ သည်းတယားယားနှင့် ကုန်ခန်းသွားသည့်ငွေတွေကို နှမြောလို့ မဆုံး...။

ပေလေးဆယ်ခြံကျယ်ကြီးကို တစ်ဝက်သာသာ ပိုင်းရောင်းလိုက်ရတာလည်း အိမ်မှာ ဒီလို ငွေကုန်ကြေးကျတွေ များ နေလို့ ပဲ ဖြစ်သည် ။

ထို့ပြင် ဆွေနီးမျိုးစပ်ဆိုပြီး ဒီတိုင်းကျွေးထားရတဲ့ တစ်ယောက်က ရှိသေးသည် ။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးက နေတတ်သည် ။ အိမ်မှာ ဘာခိုင်းခိုင်း ဖင်ပေါ့သလို အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်လေးလည်း ရှိ ၏။

ရှာဖွေရသမျှ ပြန်အပ်တာလေးကလည်း ကျေနပ်စရာပါ...။

သင်းမှာ သာ ဘာတွေ မာန်တက်နေမှန်း မသိ...။

အခန်း (၄)

“ဟဲ့...ညည်းတို့ တရုတ်သူဌေးက ခုချိန်ထိ လစာတိုးမပေးသေးဘူးလား၊ ပြောတော့ဖြင့် ကြိုး စားရင် ကြိုးစားသလို လစာတိုးသွားမယ်ဆိုပြီးတော့...”

လင်း ထမင်းစားသည့်နေရာကို ရောက် လာပြီး ဒေါ်မြတ်နိုးက ကိုင်လာသည့် ငါးကြော်တစ် ကောင်ကို ထမင်းပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးရင်း ထိုင်သည်။ ။

တစ်ညနေလုံး ဆူညံသံမစဲသဖြင့် အိမ်ထဲ အသာလေးဝင်ကာရေချိုးပြီး အခန်းအောင်းနေ လိုက်သည်။ ။ ည ကိုးနာရီလောက်ကျမှ လင်းထမင်းထစားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ငါးပိရည်ပန်းကန်လေးနှင့် ခရမ်းပြုတ်သီးလေးတွေ ပြုတ်ထားတာနှင့် သခွားသီးလှီးပြီးသားနှစ်ကွင်း တွေသည်။ ။ လင်းက ဒါနှင့်ပဲ စားနေတာ ဖြစ်၏။

ဒေါ်မြတ်နိုးရောက်လာမှ ဓားနှင့်မွန်း၍ လှလှပပလေးကြော်ထားသည့် ငါးကျည်းကြော်တစ် ကောင် စားသုံးခွင့်ရသည်။ ။

တစ်ခါတစ်လေ ဒေါ်မြတ်နိုးက ဤသို့ နူးညံ့နေတတ်၏။

“ဒီလတော့ ညည်းကိုသုံးဖိုး နှစ်ထောင် ပြန်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ညည်းမှာ နည်းနည်းပါးပါး တော့ သုံးဖို့ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

ဖြစ်ရလေ...၊ တစ်လစာရမှ နှစ်ထောင်ပဲ ယူထားတာကို တစ်လလုံးမ ကုန်အောင် သုံးခိုင်းနေပါ လား။ လင်းသိပါသည်။ ။

ညပိုင်း တစ်ခါတလေ လမ်းထိပ်မှန်ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းမျိုးစုံ သွားကူထုပ် ပေးလျှင် မနက် သုံးနာရီကျော်မှ ပြန်အိပ်ရ၏။ မုန့်ဖိုးကျတော့လည်း ဆိုင်ရှင်က ရက်ရက်ရောရော ပေးပါသည်။ ။ အမြဲ မလုပ် ရတာက အမြဲတမ်း အလုပ်ရှိမနေလို့ ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်းမှာ ဝင်ငွေရှိနေသည် ဟု ဒေါ်မြတ်နိုး တွက်ထားတာ ဖြစ်၏။

“ပြောစမ်းပါဦး...၊ လစာက မတိုးသေးဘူးလား”

“ရှေ့လကျရင်တော့ တိုးမှာ ပါ...”

“တိုးမှ ဖြစ်မှာ အေ့...၊ အိမ်မှာ ဘာမှ ဝင်ငွေမရှိဘူး၊ အလုပ်ဆိုတာလဲ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ သူအတွက်ပဲရှိတာ၊ ဘယ်အလုပ်မဆို ကိုယ်နဲ့ တန်တယ်မထင်တဲ့ သူအတွက် ဘာမှ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောနေရင်း သက်တန့်ကို သတိရသွားပုံပေါ်သည်။ ။ ပြောရလျှင်ဒေါ်မြတ်နိုး ဘက်ကကြည့် တော့ သက်တန့်ရော လင်းရောက သူစိမ်းတွေပဲမို့ သက်တန့်နှင့်တစ်ချိန်လုံးမသင့်မြတ်ပေမယ့် လင်းကိုကျတော့ စိတ်ကောင်းဝင်တတ်တဲ့ အချိန်လေးတွေရှိသည်။ ။

အထူးသဖြင့် လစာအပ်သည့်အချိန်...၊ ပြီးတော့ ငွေလိုလို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ညည်းညူနေပြီ ဆို လင်းကပဲ ရှိတာလေးတွေ ခြစ်ခြုပ်ထုတ်ပေးတတ်တော့ ကျေးဇူးတင်စိတ်လေး ဝင်သွားသည့်အ ခါ....

“ညည်းကို ငါ မေးရဦးမယ်..၊ သက်တန့်က အခုဘယ်သူနဲ့ ကြိုက်နေတာလဲ၊ အောင်ဇော် လင်း ဆိုတဲ့ ကုန်မာဆိုင်ကြီးက သူဌေးနဲ့ လား၊ ကုမ္ပဏီ

ဏီပိုင်ဆိုလား၊ စက်ရုံပိုင်ဆိုလား၊ နိုင်ငံခြားပြန်သူ ဌေးသားဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လား...”

အောင်ဇော်လင်းနှင့် ပြတ်သွားပြီး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဆိုသည့် ရဲထက်ကျော်စွာနှင့် ခုမှ အစပျိုးနေ တုန်း ဖြစ်သည်။ ။

မေးလို့ တွေးမိတာပေမယ့် လင်းက ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။ အဲဒီလိုသူများကွယ်သည် နှင့် မဲ့ ရွဲ့အတင်းပြောတတ်တဲ့ အကျင့်တွေကိုကိုယ်တိုင်က မုန်းတီးတာ ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် သက်တန့် ရွေးချယ်တဲ့ လမ်းကလည်း သူနည်းနဲ့ သူတော့ မဆိုး...။

“ငါ အလုပ်ကြမ်းလဲ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ သူများ လက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာကိုလဲ ဝါသနာ မပါဘူး၊ ငါ ချမ်းသာမှ ဖြစ်မှာ ၊ ငါ့ကို အဆင့်အတန်းရှိရှိ ချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်မယ့်ယောက်ျား မျိုးပဲ ရအောင်ရှာမှာ”

ကောင်းကောင်း မွန်မွန် စကားပြောဖြစ်သည့်အခါမှာ ရင်ဖွင့် ပြောပြတတ်သည်။ ။ ဟိုနေ့က မွေးနေ့ဆိုတာကလည်း ရဲထက်ကျော်စွာ ကသူ့ခြံဝန်းဝမှာ တခမ်းတနားလုပ်မှာ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါကို သက်တန့် ကမသွားနိုင်တော့...၊ မသွားနိုင်လို့ ဆိုတာလည်း မဖြစ်ရအောင် စိတ်ကူးကောင်းလေး ထုတ်၍ ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ နှစ်ယောက်တည်းဆိုဖို့ ကြိုးစားသည်။ ။

ဟိုလူကလည်း လာဖို့ သေချာသည် လို့ ပြောသည်။ ။ ဒါပေမယ့် စိတ်မနှံ့သည့်မိန်းမကြီး ကြောင့် ထိုနေ့က ပွဲပျက်ခဲ့သလားမသိ....။

နောက်နေ့တွေမှာ သက်တန့် မျက်နှာမကောင်းဘဲဖြစ်နေတာ၊ ထိုနေ့

က အဆင်မပြေမှုနဲ့ ပတ် သက်နိုင်သည်။ ။

လင်းက တော့ သူမခိုင်းတာရှိလျှင် လုပ်ပေးသည်။ ။ လာပြောလျှင် နားထောင်လိုက်၏။ သက် တန့် ထားသမျှ ချစ်သူဆိုတာတွေကိုနာမည် တွေကို အကုန်သိနေပေမယ့် လူတွေကိုတော့ မြင်ဖူးတာ လည်း ရှိ၊ မမြင်ဖူးတာလည်း ရှိ...။

“ဟဲ့..ဖြေလေ...၊ ငါမေးသမျှဘာမှ လဲမဖြေဘူး၊ မလုပ်တလုပ်နဲ့...”

ထမင်းစာနေတာကို လက်မောင်းတို့လိုက်တော့ ပါးစပ်ထဲသွင်းမည့် ထမင်းလုတ်တောင် ပြတ် ကျချင်သည်။ ။

“လင်း တကယ်မသိလို့ ပါ၊ မမနဲ့ လင်း ကရွယ်တူ တိုးတိုးဖော်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ မပြောဘဲနဲ့ လဲ လင်းက မမေးရဲဘူးလေ၊ အဲဒါ...”

ဒါလည်း ဟုတ်သား... ဆိုသည့် လက်ခံခြင်းနှင့် ဒေါ်မြတ်နိုးမျက်နှာကြော နည်းနည်းလျှော့ သွားသည်။ ။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူသလို ပြောနေသေးသည်။ ။

“ဟိုဘက်ပိုင်း တစ်ခြမ်းရောင်းထားတဲ့ ငွေလဲကုန်နေပြီ၊ အိမ်မှာ ထပ်ကုန်စရာလဲ မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီတစ်ယောက် ဘာတွေစခန်းထမလဲဆိုတာ ငါ တော်တော်လန့်နေပြီအေ၊ ပြောပြန်ရင်လဲ မိထွေး ဆိုတဲ့ ပြစ်ချက်ကြီးနဲ့ ...၊ ဟဲ့... ညည်းကို သူ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ တစ်ခုခုများ ပြောသေးလား”

ထမင်းစားရင်း ခေါင်းခါလိုက်တော့ စိတ်မရှည်တဲ့ မျက်နှာနှင့် ဒေါ်မြတ်နိုး ထရပ်ပြီးသား ဖြစ် သွား၏။

“နည်းနည်းပါးပါးလဲ ငါ့ကို ကြိုတင်သိခွင့်ပေးပါအေ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်ပြီဆိုမှ ငါသိရတယ်၊ ဟွန်း.....ဘဝဆက်တိုင်းမိထွေး

မဖြစ်ပါရစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းနေရတာလဲ နောက်ဘဝကျမှ မျှော်လင့်ချက်ရှိတော့ ဒီဘဝမှာ သင်းနဲ့ ရိုးမြေကျနေရတော့မှာ ပါ”

ညည်းညူရင်းထွက်သွားတော့ လင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

ပြောကြကြေးဆို မိထွေးက မိထွေးပါရမီနှင့် ဆိုးတာထား...၊ သက်တန့် မယဉ်ကျေးတာက တော့ လွန်ကိုလွန်ပါသည်။ ဒါကို ပတ်ဝန်းကျင်အကုန်လုံး သိသည်။ ။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ စီခနဲဖြစ်ပြီဆို သူမအသံက ဒေါ်မြတ်နိုးအသံကို ဖုံးသွားတာချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ရွဲ့တယ်ဆိုပြီး ဟိုဟာတွေဝယ်...၊ ဒီဟာတွေဝယ်... အမျိုးမျိုးသောဝယ်ခြမ်းခြင်းဖြင့် သုံးစွဲပြ တတ်သည်။ ဒါတွေက သက်တန့်ခင် ရဲ့ သီအိုရီတွေ ဖြစ်နေပါပြီ...။

အိမ်မှာ မှတ်မှတ်ရရ အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်ဖူးတာကခြံတစ်ဝက်ရောင်းတုန်းက ဖြစ် ၏။ ဒီတုန်းကတော့ ခေါင်းစဉ်က စီးပွားရေးအကျပ်အတည်းကြောင့်...၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်မြတ်နိုး က တော့သက်တန့်သုံးဖြုန်းပစ်တာဟု ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ကြိမ်းဝါး၏။

ခြံကို တစ်ဝက်ပိုင်းလိုက်တော့ ကားဂိုဒေါင်က မလွတ်မလပ်ဖြစ်နေသည်။ ။ ဖျက်ချလိုက်လျှင် လည်း အုတ်ပုံဖြစ်သွားရုံပဲဖြစ်မည်။ မဖျက်တော့လည်း ဟိုဘက်ကို သုံးချိုးနှစ်ချိုးလောက် ပါနေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝယ်တဲ့ သူက ဂိုဒေါင်ကိုပါ ဈေးဖြတ်ပြီး မြေပိုငါးပေကျော်လောက် ထပ်ဝယ်ခဲ့ သည်။ ။

ကျန်ခဲ့သည့် နှစ်ထပ်တိုက်ကတော့ တစ်ခြမ်းမှာ မြေပို လုံးဝမရှိဘဲ ဖြစ်သွား၏။ အိမ်မှာ ကား ကစပြီး ပြုတ်သွားခဲ့တာ အခု

အိမ်တွင်းပစ္စည်းပါ ပါတော့မည်။

အဝတ်လျှော်စက် ရောင်းထုတ်ဖို့ ဝယ်မည့်သူနှင့် ချိန်းထားပြီးပြီဟု သတင်းအတိအကျ ရ ထား၏။

လင်းကတော့ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူကမှ အဖက်လုပ်ပြောဆိုတာမရှိ တော့ လာပြောမှ ပဲ ကြားရ သည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်အသံတွေ ထွက်လာသ မျှ ကြား၏။

ကိုယ်တိုင် မေးမြန်းစပ်စုဖို့ တော့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါ။ ကိုယ့် ဘဝကိုယ်သိဖို့ လည်း ဘယ် သောအခါမှ မေ့လျော့မနေ....။

“လင်းရာသီ...”

“ရှင်...”

စိတ်မကြည်လင်တိုင်း သက်တန့် ၏ ခေါ်သံက ဒီလေသံအတိုင်း...။

“ရှေ့... အပြင်မှာ အချဉ်ထုပ် သွားဝယ်ပေး၊ ပိုတာ ဂျယ်လီရေခဲထုပ် ဝယ်ခဲ့...”

ထမင်းစားပြီးတာ လက်တောင်မဆေးရသေး၊ အချိန်ကလည်း ဆယ် နာရီနီးနေပြီ ဖြစ်သည် ။ ထမင်းစားခန်းဝမှာ သက်တန့် ပိုက်ဆံကိုင်ရင်း ရပ်စောင့်နေတော့ လက်ကပျာကယာသုတ်ပြီး ထွက် လာခဲ့ရသည် ။

ဒီလမ်းကြားမှာ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေ၊ တိုက်တွေပဲရှိတာလမ်းထိ ပ်မှာ က မုန့်လုပ်သည့်ရုံ ငယ်လေးတွေ ရှိသည် ။ တစ်ဖက်ထိပ်မှာ ကျ တော့ အထည်ချုပ်စက်ရုံ၊ စက်ရုံနောက်ခြမ်းက အိမ်သေး သေး၊ ခပ်နွမ်း နွမ်းလေးတွေပဲရှိသည့် ရပ်ကွက်ငယ်လေးတစ်ခု...။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အလင်းရောင် နည်းပါးကာ မှောင်မိုက်

နေခဲ့၏။ မုန့်ရုံတွေဆီရောက် အောင် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ရင်းတံခါးမ
ပိတ်ပါစေနဲ့ ဦးလို့ ဆုတောင်းနေရသည် ။ မုန့်ဆိုင်တွေက ပိတ်ကုန်ပြီ ဖြ
စ်၏။

မုန့်ထုပ်သည့်အလုပ်ရုံတွေမှာ ခေါ်ပြီးဝယ်ရမှာ မို့ လူကိုလှမ်းခေါ်တာ
လူကမကြားဘဲ ခွေးတွေ ထွက်လာလျှင် မုန့်လည်း မရ၊ လူလည်း နာမ
ည်။

ခွေးကိုက်ခံလာတယ်ဆိုလည်း သက်တန့်ကတော့ ပျာပျာသလဲသ
နားကြင်နာဟန်ပြဖို့ မရှိပေ။ အဖြစ်မရှိသူဆိုပြီးတော့ ကဲ့ရဲ့ မဲ့ရွဲ့မှာ ဖြစ်
၏။

ညဘက်ခိုင်းလျှင်ဟိုခပ်ငယ်ငယ်ကတော့အန်တီခင် ကဆူသည် ။ ဦး
စန်းလွင်ကလည်း ဟန့်တား ဖော်ရ၏။ ထိုအခါ....

ဒီမိန်းမကြီးကိုတော့ ခြံဝင်းအပြင်မှာ ထားခဲ့သည် ။ မုန့်စားရမည်ဆို
တော့ လင်း ဘာပြောပြော ခေါင်းညိတ်နာခံရှာသည့် မိန်းမကြီးက အသံ
လည်း မပေး၊ တုတ်တုတ်မျှလည်း မလှုပ်...။

“မုန့်တွေ များ လှချည်လားလင်းရဲ့ ...၊ညဉ့်နက်နေမှ ...”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ထမင်းစောစောစားလိုက်မိလို့ ခုမှ တအား ဆာလာတာ
နဲ့ အရဲစွန့်ပြီး ထွက်လာ တာ...”

“ဪ... အေး...၊ မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှာ ...”

ဒေါ်ချစ်စုကတော့ မယုံပါ။ လင်းနေထိုင်ရသည့် ဘဝကို သိထားသူမို့
ထမင်းမကျန်လို့ မစား ရတာလို့ ပဲ သတ်မှတ်လိုက်သည် ။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာကလည်း စိတ်မကောင်းဟန်တွေ ဖြစ်သွားလျက်

....

“သွားယူလေ သွား...၊ အထဲမှာ ညည်းအစ်မ ရှိတယ်၊ ပါကင်မထုပ်ရ သေးတဲ့ ပေါင်မုန့်ရှိရင် ယူသွားပါ၊ မှတ်မထားပါဘူး”

“ဟုတ်...”

“အပြန် တစ်ယောက်တည်းမပြန်နဲ့၊ နောက်ဖေးရုံထဲက အာကာ တို့ ကို လိုက်ပို့ခိုင်း...”

ဒီမှာ အလုပ်ဆင်းတဲ့ ညဆို ဒေါ်ချစ်စု က ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက် တည်း ပြန်မလွှတ်ပေ...။ ဒါက လင်း တစ်ယောက်တည်းကိုမှ မဟုတ်...။

ညဉ့်နက်မှ ပြန်တဲ့ သူတိုင်း နီးနီးဝေးဝေး လမ်းမပေါ်ရောက်တဲ့ အ ထိတော့ ရုံမှာ အိပ်တဲ့ အလုပ် သမားကောင်လေးတွေကို လိုက်ပို့ခိုင်းတတ်သည် ။ ဒီတစ်ခါတော့ မဖြစ်မနေ ငြင်းခဲ့ရသည် ။အာကာ တို့ ကိုအပြင်ခေါ်လာပြီးမှ မှောင်မည်းထဲမှာ ရှိနေသည့် မိန်းမကြီးကိုပြကာ..

“ဟိုမှာ လေ ငါ့အဒေါ်ပါတယ်...၊ မပို့နဲ့ တော့...”

“ဪ... စောစောကပြောတာ မဟုတ်ဘူး ”

အာကာ တို့ က သေချာလည်း မကြည့်...၊ လင်းရဲ့ အဒေါ် ဘာညာဆိုတာကိုလည်း မသိပေ။ လုပ်ကိုင်နေကြတုန်း ထ,လိုက်လာရတာမို့ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ဝင်သွား၏။

“အဒေါ် ရော့...၊ မုန့်လဲ စား...၊ လင်း ကိုလဲ လိုက်ပို့ဦးနော်”

မိန်းမကြီးသည် လင်း ပြောတာကို စိတ်ဝင်စားပုံမပေါ်ဘဲ ပေးလိုက်သည့် ပေါင်မုန့်တွေကို ပ လုတ်ပလောင်း စားနေ၏။

လက်မောင်းတစ်ဖက်ကနေ လင်း တွဲလျှောက်တဲ့ အတိုင်း စားနေရင်း အိမ်နားထိ ပါလာ သည် ။ ပေါင်မုန့်ကုန်တော့

ချိုင်းနှစ်ဖက်ကြားမှာ ညှပ်ထားသည့် အားလူးကြော်ထုပ်တွေကို ထပ်ဖောက်၏။ လင်း နှုတ်ဆက်နေတာကို ဂရုမစိုက်အား...။

“အဒေါ်ဘယ်ကို ပြန်မှာ လဲဟင်...၊ ဒီနားမှာ အိပ်တာလား”

“အိမ်ပြန်မှာ ပေါ့”

“ဪ...”

အလေးအနက်ပြန်ဖြေတာ မဟုတ်မှန်းတော့ သိပေမယ့် လင်းခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည် ။ ခြံဝရောက်မှ ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ထိုနေရာမှာ စားသောက်နေတုန်း...။

စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်ပေ...။

ဒီမိန်းမကြီး အိမ်ကိုရောက်အောင်ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ စိတ်က သိနေသည် ။ ရူးသွပ်နေပြီ ဆိုကာမှ မိသားစု၊ အိုးအိမ်ဆိုတာကို သိပါ့မလား...။

မပြန်ဘူးဆိုရင်ရော ဘယ်တွေလျှောက်သွားပြီး ဘယ်လိုနေရာမှာ အိပ်မှာ လဲ...၊ အသက်ကြီး တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် မိန်းမဖြစ်နေတာကိုက မသင့်တော်ပါ...။

“အမယ်လေး မယ်မင်းကြီးမ...၊ ဘာတွေ နောက်ဆံတင်းနေတာလဲ၊ မြန်မြန်ဝင်ခဲ့...”

ခြံတံခါးဝပွင့်သွားပြီးသက်တန့်မျက်နှာ တံခါးနှစ်ချပ်ကြားမှာ ပေါ်လာမှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ခြင်းက လက်စသတ်သည် ။

“ဟိုနားဒီနားသွားတာ ဒီလောက်တောင် ကြာရသလား၊ ဒီမှာ အိပ်ရာထဲရောက်တော့မယ်၊ မျက်စိကို မနည်းပြူးပြထားရတယ်”

အချဉ်ထုပ်တွေကို ဆောင့်အောင့်ဆွဲယူရင်း ပြန်လှည့်ဝင်သွား၏။ လူ
ကို ပူပင်လို့ မျှော်တာ မ ဟုတ်၊ မုန့်ထုပ်ကိုမျှော်တာ...။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားသည် ။ တံခါးပြန်ပိတ်ရင်း မိန်းမကြီးကို စိတ်
မဖြောင့်ဘဲ ထပ်ချောင်း ကြည့်တော့ မတ်တပ်ကနေ
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေပြီကို မြင်လိုက်သည် ။

တံခါးနှစ်ချပ် စေ့ပိတ်လိုက်ချိန်မှာ မြင်ကွင်းအားလုံး
ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ဒါပေမယ့် ခဏ အတွင်းမှာ ကျေးဇူးတင် လှိုက်လှဲ
စွာခင်တွယ်သွားမိသည့်စိတ်က ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သွေး
ရင်းချာလိုပင်...။

ဒီခြံဒီဝင်းသာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တာဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့...။

*

အခန်း (၅)

“ဆောင်းဦးပေါက်ရမယ့်ဟာ ဆောင်းမဝင်ဘဲနဲ့ မိုးက မကုန်နိုင်ဘူး”

“မင်းကလဲ အထက်ပိုင်းမှာ ဆို ရေတွေကြီး ဒုက္ခတွေရောက်နေကြတာ၊ ဒီမှာ ဘာမှ မဟုတ် သေးဘူး”

ဦးစန်းလွင်နှင့်ဒေါ်မြတ်နိုး တို့ စကားပြောနေကြတာကို မနက်အ လှုပ်သွားဖို့ ပြင်နေရင်း လင်း ကြားနေရ၏။ သက်တန့် ကတော့မနိုးသေးပါ...။

“ရှင်ကလဲ..၊ ဒီမှာ မိုးမတိတ်တာလဲ လက်လုပ်လက်စားတွေ ဒုက္ခရောက်တာပဲ၊ တချို့နေရာ တွေမှာ ရေတွေဝပ်နေတာ၊ ပြန်မှ မကျဘဲ၊ ပြီးတော့ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်တွေ ဈေးတက်လာတော့ မယ်လို့ ကြားတယ်၊ အိမ်မှာ က ဝင်ငွေမရှိဘဲ ထွက်နေရတာ၊ အဲဒီလို ဟိုဟာဈေးကြီး၊ ဒီဟာဈေးကြီး ဖြစ်လာရင်မလွယ်ဘူး”

ဒေါ်မြတ်နိုး ပြောချင်တာက ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ သူ့အလုပ်အကိုင်မရှိဖြစ်နေတာကိုပင်။ ဦးစန်း လွင် ကလည်း သိသည် ။ ဒါပေမယ့် မသိသလိုနေလိုက်၏။

အရင်ဇနီး ဒေါ်ခင်မြစိုးနှင့် တုန်းကတော့ ပွဲရုံပိုင်ရှင်တွေအဖြစ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း တင့် တယ်သည် ။ လင်မယားနှစ်ယောက် လက်တွဲထူထောင်ခဲ့သည့်လုပ်ငန်းမို့ ကိုင်းကျွန်းမှီ၊ ကျွန်းကိုင်းမှီ။

မိန်းမဆုံးသွားသည့်အချိန်ဟာ ရုန်းကန်ရှာဖွေလို့ ကောင်းနေတုန်း။
တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် အားကိုးချစ်ခင်သမှုတွေနှင့် ချိတ်ဆက်ညီ
ညီ ရှိနေကြတုန်း...။

ဒေါ်ခင်မြစိုး ဆုံးသွားတော့ ဦးစန်းလွင် စိတ်တွေလေသွားသည် ။ လူ
ငယ်လူရွယ်မို့ လွတ်လပ် ပျော်ပါးခြင်းများ နှင့် ပျက်စီးတာမဟုတ်ဘဲရှာ
ဖွေကြိုးစားချင်စိတ်တွေ ကုန်ခန်းသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

ပိုဆိုးသည့်အချက်မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိပြီး မလိမ္မာ...။

မိဘကို ကူညီရမှန်းလည်း မသိ၊ ပြောလိုက်ဆိုလိုက်ရင်လည်း မနာခံ
။ လူငယ်ပီပီ မိဘကို အ မြင်မကျယ်ဘူး၊ ခေတ်နောက်ကျသည် ဘာညာ
ပြန်ပြောဖို့ စကားကြီးစကားကျယ်တွေ သူမမှာ အ ပြည့်....။

ခုခေတ်လူငယ်တွေ ဘယ်လိုအမြင်ကျယ်နေကြသည် ။ ဘယ်လိုတိုး
တက်နေသည် ၊ ခေတ်က ဘယ်လို၊ စနစ်က ဘာညာ....။

သူမမှာ မိဘမှ တစ်ပါး အရာခပ်သိမ်းက မက်မောခင်တွယ်စရာတွေ
အတိ...။ထို့ကြောင့် သူ့အ တွက် ဂရုစိုက်ငဲ့ညှာရမည့် တစ်စုံတစ်ယောက်
ဆိုတာ ဦးစန်းလွင် ခေါင်းထဲမှာ အလေးအနက် ဘာမှ မ ရှိတော့ဘဲ တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထင်သလိုနေကြေးလို့ စိန်ခေါ်ထားကြသလို ပ
စ်စလက်ခတ် တွေဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ဒေါ်မြတ်နိုးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ခြင်းဟာ
လည်း သူ့ဘဝအတွက် အလေးအနက်မ ဟုတ်သော တစ်စုံတစ်ရာထဲမှ
ပါခဲ့သည် ။ ဟိုတုန်းက ဦးစန်းလွင် ဆိုသည့်အရှိန်အဝါကို အထင်တ
ကြီးဖြစ်ကာ ဒေါ်မြတ်နိုး က ကလေးအဖေမုဆိုးဖိုကိုလက်ထပ်ခဲ့သည် ။
သူမ ကလည်း ချစ်ခင်စွဲ လမ်းတယ်ဆိုတာမျိုးမဟုတ်ပါ...။ သူမနှင့်လ
က်ထပ်ခြင်းရဲ့ နောက်မှာ ဦးစန်းလွင် ဘာအလုပ်မှ မယ် မယ်ရရမလုပ်
တော့ခြင်း၊ စီးပွားရေး အခြေယိုင်လာခြင်းအားလုံးကတော့ ဒေါ်မြတ်နိုး

၏ ကုသိုလ်ကံ အကြောင်းပဲ ဖြစ်၏။

ဒေါ်မြတ်နိုးကလည်း ဒါကိုတော့ နားလည်ပုံပေါ်သည် ။ ဦးစန်းလွင် အလုပ်အကိုင်မဲ့နေတာကို အထူးတလည် မခံစားတော့ပေမယ့်အဝင်မရှိဘဲ ငွေတွေ အဆုတ်လိုက် ပြန်ထွက်အောင်လုပ်နေသည့် သက်တန်းကိုတော့ မကြည်မလင်ခြင်းနှင့် အမြဲကြည့်၏။

“ရာသီဥတု အခြေအနေတွေ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာကို ရှင့်သမီးကိုလဲနည်းနည်းပါးပါး ပြောပြဦး ကိုစန်း...၊ အခု သင်တန်းတစ်ခုပြီးတော့မယ်လို့ ကြားတယ်၊ ဘာသင်တန်းဆက်တက်ဦးမလဲ မသိ ဘူး”

“အများကြီး ပြောပြထားတာတောင် မသိတဲ့ ဟာ...၊ နည်းနည်းပါးပါးပြောလဲ အပိုပဲ”

“သိတယ်.. သိတယ်....၊ ရှင့်ကိုပြောရင် ဒီလိုပဲ ခေါင်းရှောင်မယ်ဆိုတာ...”

ဦးစန်းလွင်က စိတ်ကူးတွေနှင့် ဆက်လက်ခံစားရန် ပုလင်းနှင့်ဖန်ခွက်ကိုဆွဲ၍ အပေါ်ထပ်သို့ ဦးတည်၏။

ခုပဲဒီမိန်းမ၊ ဒီသမီးကို မကြည်လင်တာတွေ တွေးမိနေတုန်း...

“ဘယ်ကိုလဲ ကိုစန်း...”

“သွားမယ်ကွာ...၊ ဘာလုပ်မလို့ လဲ”

“အဝတ်လျှော်စက်ရောင်းလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ ရှင်အကုန်ယူထားသလား”

လှည့်ကြည့်နေသည့် ဦးစန်းလွင် မျက်နှာ လှေကားထစ်တွေဆီပြန်လှည့်သွားကာ....

“တစ်သောင်းခွဲပဲ ရှိတော့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက်တက်လာခဲ့သည်။ ။ ဒေါ်မြတ်နိုးဘယ်
လိုပုံစံ ဖြစ်ပျက်ပြီး ဘာ တွေ ရေရွတ်ကျန်ခဲ့မည်လဲ...။

*